

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 404/2017-54

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. novembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka o sťažnosti [REDAKČNÝ KOTVA], zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Štefekom, Škultétyho 1, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 575/2015 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKČNÝ KOTVA] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 575/2015 porušené boli.

2. [REDACTED] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť [REDACTED] trovy konania v sume 468,51 € (slovom štyristošesťdesiatosem eur a päťdesiatjeden centov) na účet advokáta JUDr. Vladimíra Štefeka, Škultétyho 1, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. júla 2017 elektronicky a 17. augusta 2017 prostredníctvom mailu doručená sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 575/2015 (ďalej len „namietané konanie“). Súčasťou príloh k sťažnosti bolo rozhodnutie Centra právnej pomoci, kancelárie Bratislava sp. zn. 14111/2017-KaBA z 1. augusta 2017, ktorým bol sťažovateľovi priznaný nárok na poskytovanie právnej pomoci a určený advokát JUDr. Vladimír Štefek na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom v právnej veci porušovania označených práv postupom krajského súdu v namietanom konaní.

2. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že vystupuje v postavení žalobcu v diskriminačnom konaní vedenom proti mestskej časti [REDACTED] (ďalej len „žalovaná“), ktorá mu opakovane svojvoľne zamietla jeho žiadosť o poskytnutie jednorazovej dávky sociálnej pomoci na úhradu mimoriadnych výdavkov (kúpu chladničky) pre občana nachádzajúceho sa v hmotnej núdzi z objektívnych dôvodov (invalidný

dôchodca so zdravotne ťažkým postihnutím). Na základe uvedeného sa sťažovateľ žalobou podanou 15. marca 2010 domáhal ochrany svojich práv na Okresnom súde Bratislava III (ďalej len „okresný súd“), na ktorom bola vec vedená pod sp. zn. 44 C 32/2010. Okresný súd žalobu sťažovateľa zamietol rozsudkom sp. zn. 44 C 32/2010 zo 16. novembra 2011. Sťažovateľ podal proti predmetnému rozhodnutiu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 14 Co 30/2012 z 15. októbra 2013, ktorým rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom č. k. 44 C 32/2010-1267 z 8. júla 2015 žalobu opätovne zamietol. Sťažovateľ podal proti uvedenému rozsudku 26. augusta 2015 odvolanie. Napadnuté konanie je na krajskom súde vedené pod sp. zn. 14 Co 575/2015.

3. Sťažovateľ argumentoval, že od postúpenia veci krajskému súdu 1. decembra 2015 nebol vo veci zo strany tohto súdu vykonaný žiadny úkon, a preto sťažovateľ podal sťažnosť na prieťahy v konaní, ktorú podpredseda krajského súdu vyhodnotil vo svojej odpovedi sp. zn. Spr. 2037/17 z 8. marca 2017 ako opodstatnenú.

4. V súvislosti s právnou a faktickou zložitou veci sťažovateľ zastáva názor, že ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov, nie je zložitá, a preto mala byť ukončená v priebehu niekoľkých mesiacov, najmä keď samotné plynutie času v trvaní niekoľkých rokov môže viesť k nenapraviteľným následkom. V súvislosti s posúdením správania účastníkov konania sťažovateľ uviedol, že využil všetky právne prostriedky, ktoré mu právne predpisy na ochranu jeho práv poskytovali, a žiadnym spôsobom neprispel k vzniku prieťahov v posudzovanom konaní. Vo vzťahu k postupu krajského súdu sťažovateľ tvrdí, že konanie sa začalo ešte v roku 2010 a doteraz nie je právoplatne skončené. Vzhľadom na celkovú dĺžku posudzovaného konania v trvaní viac ako siedmich rokov a zjavne neefektívnu činnosť odvolacieho súdu sťažovateľ hodnotí celé konanie ako neefektívne a nesprávne, a to aj bez vyhodnocovania jednotlivých čiastkových úkonov krajského súdu.

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod 14 Co/575/2015 porušené bolo.

2. Základné právo [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod 14 Co/575/2015 porušené bolo.

3. Ústavný súd SR prikazuje Krajskému súdu v Bratislave, aby v konaní pod 14Co/575/2015, konal bez zbytočných prietáhov.

4. [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 2.500 €..., ktorý je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

6. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní zistil, že sú splnené všetky ústavné a zákonné predpoklady na prijatie sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie, a preto ju uznesením č. k. I. ÚS 404/2017-21 z 31. augusta 2017 prijal na ďalšie konanie [§ 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] v časti namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v namietanom konaní, vo zvyšnej časti sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

7. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd 8. septembra 2017 predsedu krajského súdu vyzval, aby sa vyjadril k otázke vhodnosti ústneho pojednávania, a zároveň ho vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti.

8. Predseda krajského súdu vo svojom stanovisku sp. zn. 1 SprV/439/2017 doručenom ústavnému súdu 3. októbra 2017 uviedol, že netrvá na ústnom prerokovaní veci

pred ústavným súdom a súčasne s poukazom na vyjadrenie predsedníčky senátu 14 Co uviedol:

„**██████████** uviedla, že predmetná vec bola predložená na Krajský súd v Bratislave dňa 01.12.2015 do senátu 14Co a bola pridelená referujúcej sudkyňi **██████████**. Poznamenala, že po odchode **██████████** do starobného dôchodku k 01.01.2017 bola rozvrhom práce na rok 2017 pridelená do senátu 14Co, pričom prevzala všetky veci po **██████████**. Ako predsedníčka senátu zodpovedná za chod tohto senátu vzhľadom na najvyšší počet neskončených vecí v tomto senáte a nutnosť vybavovania najstarších vecí, z roku 2012, 2013 a 2014 uviedla, že senát 14Co v prvom polroku roku 2017 začal vybavovať prednostne najstaršie veci (rok 2012, 2013 a 2014). Dodala, že k mesiacu august je v tomto senáte viac ako 580 neskončených vecí, pričom konštatovala, že vznik prieťahov v predmetnej veci je výsledkom objektívneho stavu zaťaženia konajúceho senátu, čiastočne i skladby pridelených vecí. Ani pri dôslednom plnení pracovných povinností nie je podľa slov predsedníčky senátu možné vybavovať veci priebežne v primeranej lehote. Napriek tomu, vzhľadom na predmet sporu (porušenie zásady rovnakého zaobchádzania) uvedenú právnu vec vytyčila na verejné vyhlásenie rozhodnutia dňa 26.09.2017...“

9. Ústavný súd doručil vyjadrenie predsedu krajského súdu 4. októbra 2017 právnomu zástupcovi sťažovateľa, ktorý naň písomne reagoval vo svojom stanovisku doručenom ústavnému súdu 17. októbra 2017. Právny zástupca sťažovateľa v danom stanovisku uviedol:

„Vo vyjadrení na výzvu Ústavného súdu SR zo dňa 27.09.2017 pán podpredseda Krajského súdu v Bratislave cituje vyjadrenie predsedníčky senátu zo dňa 14.09.2017, podľa ktorého sú prieťahy v danej veci spôsobené odchodom referujúcej sudkyne do dôchodku k 01.01.2017, tým, že senát v r. 2017 prednostne vybavuje najstaršie veci z roku 2012 a novšie a k mesiacu august je v tomto senáte 580 neskončených vecí, pričom ani pri dôslednom plnení pracovných povinností nie je možné vybavovať veci priebežne v primeranej lehote.“

Dôvody, pre ktoré senát 14Co v r. 2016 vôbec vo veci nekonal predsedníčka senátu neuvádza...

Senát o podanom odvolaní napokon rozhodol len 13 dní od doručenia výzvy Ústavného súdu SR na odvolací súd, pritom po podaní sťažnosti na prieťahy v konaní 14Co/575/2015 dňa 24.01.2017 bol odvolaciemu súdu poskytnutý dostatočný časový priestor potrebný na prijatie opatrení s cieľom nápravy a odstránenia protiprávneho stavu. Krajský súd v Bratislave od podania odvolania sťažovateľa pi rozsudku OS v Bratislave 3 dňom 01.12.2015, napriek sťažnosti na prieťahy v konaní, vôbec nekonal.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR sa za prieťah zapríčinený postupom súdu považuje situácia, kedy s prihliadnutím na ďalšie okolnosti a osobitosti prejednávanej veci, nebol zo strany konajúceho súdu vykonaný žiaden úkon po dobu dlhšiu ako 6 mesiacov...“

10. Sťažovateľ vo svojom stanovisku k vyjadreniu predsedu krajského súdu taktiež uviedol, že súhlasí, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania vo veci prijatej sťažnosti.

11. Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

12. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

13. Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia jeho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v jeho právnej veci.

14. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obsahom práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k označeným právam v zásade identické.

15. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

16. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 17 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ktorý určuje, že súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, ďalej z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania (obdobne predtým § 6 a § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016).

17. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva

podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna, faktická, prípadne procesná zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

18. Predmetom konania pred krajským súdom je rozhodovanie o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 44 C 32/2010 z 8. júla 2015, ktorým zamietol žalobu sťažovateľa týkajúcu sa nepriznania jednorazovej dávky sociálnej pomoci na úhradu mimoriadnych výdavkov – chladničky v sume 321 € vrátane náhrady trov konania. Ústavný súd konštatuje, že ide o štandardnú vec patriacu do rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Zo skutočností uvedených sťažovateľom a krajským súdom, ani so zreteľom na povahu veci ústavný súd nezistil žiadnu takú okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver o jej právnej či faktickej zložitosti.

19. Správanie sťažovateľa je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na ťarchu sťažovateľa pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom.

20. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup krajského súdu v napadnutom konaní.

21. Zo sťažnosti a spisového materiálu vyplýva, že sťažovateľ podal krajskému súdu 26. augusta 2015 odvolanie proti rozsudku okresného súdu. Krajský súd po takmer dvoch

rokoch nečinnosti (po doručení uznesenia o prijatí a výzvy ústavného súdu na vyjadrenie) nariadil pojednávanie na 26. september 2017 a na pojednávaní o uvedenom odvolaní sťažovateľa rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

22. Ústavný súd nemohol akceptovať argumenty uvedené vo vyjadrení predsedu krajského súdu (citované v bode 8 tohto nálezu), ktorý dôvodil prietahy v súdnom konaní vysokým nápadom nevybavených podaní a s tým súvisiacim prednostným vybavovaním starších podaní. Ústavný súd pritom poukazuje na svoju predchádzajúcu štandardnú judikatúru (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06), podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezabavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní.

23. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností dospel k záveru, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 575/2015 a predovšetkým jeho nečinnosťou v období od 1. decembra 2015 do nariadenia pojednávania a rozhodnutia o odvolaní sťažovateľa (takmer 22 mesiacov) došlo k zbytočným prietahom. Z toho vyplýva, že postupom krajského súdu došlo aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

24. Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

25. V nadväznosti na bod 1 petitu sťažnosti ústavný súd neprikázal krajskému súdu v danom konaní konať, keďže v konaní bolo 26. septembra 2017 rozhodnuté, pričom krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil.

26. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva boli podľa odseku 1 porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

27. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'účinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'účinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

28. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti požadoval finančné odškodnenie v sume 2 500 €, ktoré odôvodňoval dlhoročnou právnou neistotou a z nej vyplývajúcou psychickou ujmu a hmotnou núdzou, ako aj skutočnosťou, že doterajší priebeh konania vykazuje znaky zbytočných prierahov.

29. So zreteľom na dĺžku konania krajského súdu vedeného pod sp. zn. 14 Co 575/2015, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu (povaha konania, skutočnosť, že krajský súd v čase rozhodovania ústavného súdu už vo veci rozhodol), ústavný súd považoval za odôvodnené priznať mu sumu 500 € ako primerané finančné zadost'účinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

30. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľovi, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. Vladimírom Štefekom a ktoré uplatnil v podaní doručenom ústavnému súdu 5. septembra 2017, ako aj v doplnení petitu sťažnosti doručenom ústavnému súdu 17. októbra 2017. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže

v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Ústavný súd priznal úhradu za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, spísanie sťažnosti a jej doplnenie, vyjadrenie k stanovisku krajského súdu) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) po 147,33 €, t. j. celkovo 3 x 147,33 €, ktoré spolu s režijným paušálom 3 x 8,84 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) tvoria celkovú sumu 468,51 €.

31. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP).

32. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2017